

## ת"פ 24131/12/15 - מדינת ישראל נגד א א

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 24131-12-15 מדינת ישראל נ' א  
לפני כבוד השופטת הדסה נאור

המאשימה	בעניין: מדינת ישראל קטיה הכהן נגד א א יעל ניסן
הנאשם	

### הכרעת דין

1. הנאשם וגב' ר א (להלן: "**המתלוננת**"), נשואים זל"ז מזה כ-45 שנים. מנישואים אלה נולדו לבני הזוג 3 ילדים.

בשנים האחרונות התערערו יחסי בני הזוג ובעקבות כך גם יחסי ילדי בני הזוג עם אביהם - הנאשם.

2. בעקבות האירוע המתואר באישום הראשון, ואשר לטענת המתלוננת הסתיים באיומים כלפיה, הוגשה על ידי האחרונה תלונה במשטרה אשר הניבה את כתב האישום שלפניי הכולל 2 אישומים, כמפורט להלן:

על פי עובדות **האישום הראשון**, בתאריך 28.10.15 בשעה שאינה ידועה למאשימה, בעת שהיו לבדם בבית, התפתח ויכוח בין הנאשם למתלוננת במהלכו שאלה המתלוננת את הנאשם האם ברצונו להתגרש, הנאשם השיב בחיוב והמתלוננת אמרה לו "יופי, בוא נתגרש וזהו".

בתגובה, אמר הנאשם למתלוננת "קודם אני אהרוג אותך, את זונה, את בת זונה, את שוכבת עם כולם".

בגין מעשה זה מיוחסת לנאשם, בפרק הוראות החיקוק, עבירה של אימים על פי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**").

על פי עובדות **האישום השני**, כחודשיים עובר לתאריך 28.10.15, בתאריך שאינו ידוע במדויק למאשימה, בעת שהיו בביתם יחד עם בנם הגדול ס (להלן: "**ס**"), החל הנאשם לקלל את המתלוננת ולהאשימה כי בגדה בו לאורך כל שנות נישואיהם וכי הילדים לא ממנו.

הנאשם התקרב למתלוננת, כשידיו מושטות לעברה וניסה לאחוז בצווארה תוך שאמר לה "אני אהרוג אותך יא זונה, יא שרמוטה".

בתגובה לכך, חסם ס את דרכו של הנאשם, מנע ממנו להתקרב אל המתלוננת וביקש מהנאשם להירגע, תוך שהדף אותו לעבר חדרו.

לאור סירובו של הנאשם להירגע ולהיכנס לחדרו ותפיסתו במשקוף הדלת, חדל ס להדוף אותו ויצא עם המתלוננת לרחוב עד שהנאשם יירגע.

מספר ימים מאוחר יותר איים הנאשם על ס, בכך שאמר לו "אם אתה תפריע לי לפתור את הבעיה ביני לבין אמא אני אצטרך להרוג אותך", כששאל ס את הנאשם כיצד יהרוג אותו, נענה "אני אדקור אותך בלילה".

בנוסף, על-פי עובדות האישום השני, בין השנים 2012-2015 במועדים שאינם ידועים למאשימה במדויק, במספר רב של מקרים, איים הנאשם על המתלוננת בכך שאמר לה שיחתוך אותה לחתיכות כיוון שבגדה בו וכן, כי יחתוך את כל הילדים מאחר שהם אינם שלו.

על כל אלה מיוחסות לנאשם בפרק הוראות החיקוק, של האישום השני, העבירות כדלקמן:

א. איומים - 2 עבירות - על פי סעיף 192 לחוק העונשין.

ב. ניסיון תקיפה סתם - בן זוג - עבירה לפי סעיף 382(ב) ביחד עם סעיף 25 לחוק העונשין.

3. בתגובתו לאישום הראשון כפר הנאשם בנטען נגדו ולפיו איים על המתלוננת. עם זאת, אישר הנאשם, באמצעות באת כוחו, כי במועד הרלוונטי לכתב האישום שהה יחד עם המתלוננת בביתם וכי על רקע מערכת היחסים העכורה היו ביניהם "המון ויכוחים".

לטענתו, המתלוננת וילדיהם המשותפים רצו לסלקו מהבית ולכן רקמה המתלוננת נגדו עלילת שווא.

בתגובה לאישום השני, כפר הנאשם כפירה כללית בכל הנטען נגדו באישום זה וטען באמצעות באת כוחו כי מדובר בעדות כבושה ושהאירועים אינם תחומים במועדים ובזמנים מדויקים.

מהראיות עלה גם שאין מחלוקת כי במועד האירועים המתוארים בכתב האישום היו הנאשם והמתלוננת מצויים בסכסוך זוגי וחיו ביחד ובנפרד, קרי: התגוררו יחד באותה דירה, אך בחדרים נפרדים וכי שני בניהם הבגירים חיו עימם בבית.

עוד אין חולק כי על שם בני הזוג היו רשומות שתי דירות ודירה נוספת הייתה רשומה על שם המתלוננת.

המחלוקת סבה סביב הדירה השלישית כשלטענת המתלוננת מדובר בדירה שנרכשה על ידי בנם א (י) ועבורו ונרשמה על שמה מטעמים אישיים, אף שהוא בעל הזכויות הבלעדיות בה, ואילו לטענת הנאשם מדובר בנכס

שמחצית הזכויות בו שייכות לו.

אף שהנאשם ובאת כוחו הרחיבו בעניין הזכויות בדירה זו אין זה המקום להכריע במחלוקת זו, כשחשיבותה לעניינינו נוגעת רק לעניין השפעתה על המניע של הנאשם לבצע את העבירות המיוחסות לו, או לחילופין המניע למתלוננת להעליל על הנאשם.

4. בסיכומיה ביקשה ב"כ המאשימה להרשיע את הנאשם, באישום השני, בעבירה של ניסיון תקיפה סתם - בן זוג, כפי שיוחס לו בכתב האישום, ולא בעבירה המוגמרת של תקיפה סתם - בן זוג, זאת לאור העובדה שבעימות שנערך בין הנאשם למתלוננת, אמרה האחרונה כי הנאשם התקרב אליה וניסה לחנוק אותה בניגוד לעדותה בבית המשפט ממנה משתמע שהנאשם חנק אותה.

נוכח העובדה שס לא העיד בבית המשפט והמתלוננת לא תיארה בעדותה שהנאשם איים על ס ביקשה גם ב"כ המאשימה, בסיכומיה, שלא להרשיע את הנאשם בעבירה שעל פי המיוחס לו בכתב האישום ביצע נגד ס.

מנגד עתרה באת כוח הנאשם לקבוע כי המאשימה לא עמדה בנטל הוכחת העבירות המיוחסות לנאשם, בכלל, ולהורות על זיכוי, מכל אשמה.

5. ראייתהתביעה המרכזית הנה העדותה שלתמיכה בהגישה המאשימה את דו"ח העימות שנערך בינה לבין הנאשם והעלתה לעדות את א א, בתם המשותפת של הנאשם והמתלוננת (להלן: "א"), אשר סיפרה כי כשבוע עובר למועד הגשת התלונה במשטרה, הגיעה אליה המתלוננת וסיפרה לה בכי שהנאשם מאיים עליה.

התביעה זימנה כעד מטעמה גם את ס, אולם הוא לא הגיע להעיד לאחר שטען בפני ב"כ המאשימה שהתייעץ עם רב אשר פסק שעל-פי דין תורה אסור לו להעיד נגד אביו. נוכח טענתו ויתרה המאשימה על עדותו.

6. ראיות ההגנה נסמכות על עדותו של הנאשם, על שיחה שהקליט בתאריך 31.10.15, ימים ספורים לאחר האירוע נשוא האישום הראשון, בה נשמעים הנאשם, המתלוננת וס מתווכחים (להלן: "השיחה המוקלטת") וכן, על כתבי טענות ופרוטוקולים מהליך הגירושין בינו לבין המתלוננת, המתקיים במקביל בבית הדין הרבני ובבית המשפט לענייני משפחה.

7. **המתלוננת** תיארה בעדותה את האירועים נשוא כתב האישום ואת הנסיבות שהובילו אותה, בסופו של יום להתלונן במשטרה, כשבוע לאחר האירוע נשוא האישום הראשון.

בעדותה פרשה את מערכת יחסיה עם הנאשם במהלך כ- 45 שנות נישואיהם ואת הרקע למשבר ביחסים.

על פי גרסתה במהלך מרבית שנות נישואיהם היו היחסים ביניהם טובים, אך בשנים האחרונות החל הנאשם

להאשימה שהיא בוגדת בו ואף בגדה בו כבר לפני כ-45 שנה, עוד כשהתגוררו ברוסיה, וכתוצאה מכך שלושת הילדים שנולדו במהלך שנות נישואיהם אינם שלו.

את טענותיו על בגידותיה בו סיפר, לדבריה, לילדים ואף נסע לאחיו כשלטענתה "סיפר שם לכל הבוכרים שם שאני זונה. לכל מי שהיה שם. לא יכולתי לצאת מהבית בגלל הבושה".

לדבריה, פנתה לקבלת עזרה לרופא המשפחה שלו, לפסיכיאטר ולאחיו של הנאשם, אך לא זכתה להיענות חיובית. למשטרה לא רצתה לפנות, אך לאחר שסיפרה לעובדת הסוציאלית שלה על חשדותיו בה היא יעצה לה לפנות למשטרה כי "הוא יהרוג אותי בסוף. זאת המחלה שלו".

לכן, בסופו של יום, אחר האירוע נשוא האישום הראשון פנתה למשטרה וכדבריה "בכיתי, אמרתי שם שאני לא רוצה לעשות לו שום דבר, רק שהוא ילך לפסיכיאטר שיעזור לו וייקח תרופה".

ואכן כך נשמעת המתלוננת במהלך העימות "אני רוצה שהוא יטופל נפשית. אני באתי למשטרה רק שיטפלו בו ושילך לפסיכיאטר".

גם בתשובה לשאלת ב"כ הנאשם חזרה המתלוננת על תיאורה את מערכת יחסיהם עד השינוי שחל בו ולאחריו "הוא כל הזמן סיפר לילדים שאני בוגדת בו, התביישתי לשמוע את זה [...] הוא נסע לאח שלו וסיפר שם לכל הבוכרים שאני זונה. לכל מי שהיה שם. לא יכולתי לצאת מהבית בגלל הבושה. לא האמנתי איך זה יכול להיות אחרי 40 שנה. זאת מחלה, אף פעם לא שמעתי את זה ממנו. לא רציתי ללכת למשטרה כי לא רציתי לעשות לו רע."

בגלל שהיינו חברים טובים, לא בעל ואשה, חברים. עזרתי לו, הוא עזר לי. פתאום הוא השתנה ואף אחד לא יכול לעזור לי".

עוד הוסיפה וסיפרה, בחקירתה הנגדית, כי לא רצתה להתגרש מהנאשם מאחר שהוא חולה והיא דאגה לו ולא רצתה שיהיה לבד "אני רציתי שהוא ילך לרופא פסיכיאטר וזהו. לא רציתי להתגרש, לא רציתי לערב משטרה...".

כששבה ונשאלה על ידי ב"כ הנאשם מדוע היא רוצה לחיות עם אדם שמציק לה, אומר שהיא בוגדת וממציא סיפורים, השיבה המתלוננת "את בטוחה שהוא לא חולה? את בטוחה? את שמעת מה שהוא אמר לי? אנחנו חיים יותר מ-40 שנה יחד ולא שמעתי את הדבר הזה".

8. דווקא בשיחה המוקלטת, שלא בידיעת המתלוננת, ואשר הוגשה כראייה על ידי ההגנה, יש כדי לתמוך בגרסתה, לגבי הרקע לאירועים והיא מחזקת את אמינות גרסתה.

כבר בפתח השיחה נשמע הנאשם מטיח במתלוננת "אלה לא הילדים שלי. תיקחי אותם". בהמשך נשמע מציין שיש לה "מחזרים" ועל כך שכל חייה חשבה, חלמה ואוהבת להסתכל על גברים יפים והוסיף "את כבר מרמה אותי במשך 45 שנים".

באותה שיחה גם עולה טענת המתלוננת לפיה לבושתה הרבה פרסם הנאשם ברבים את דבר חשדו בה.

הבן ס נשמע קורא לעברו של הנאשם "קרובי משפחה פוגשים אותי, שואלים אותי 'מה שלום אבא? מה קורה אתו? מה הוא מתקשר לכולם? מה הוא טיפש? הוא לא מבין שהוא מבייש את עצמו? [...]. אתה לא תבייש את אימא מול כולם. ואתה לא תתקשר כדי לספר איזו זונה היא [...]. מה אתה מתקשר לכולם ואומר שהיא פרוצה?"

הנאשם בתשובה אינו מכחיש שסיפר שהמתלוננת זונה אך טען כי לא סיפר זאת לאף אחד חוץ מראדיק.

את חשדותיו שהמתלוננת בוגדת בו העלה הנאשם גם בפתח כתב התביעה לגירושין שהגיש נגדה לבית הדין הרבני, כשבנימוקי בקשתו לגירושין ציין "אני חייב לגרש את אשתי משום שאני חושש שהיא בוגדת בי כבר 45 שנים".

במהלך השיחה המוקלטת נשמעת המתלוננת מספר פעמים מדגישה שלא רצתה לפגוע בנאשם, שרצתה בטובתו, שלא רצתה "לעשות לו רע" וכי הוא "אדם חולה", כפי שכאמור אף העידה בבית המשפט.

כשהבן ס מתערב בשיחה ואומר לה כי בדעתו להגיש נגד הנאשם תביעה על כך שהוא כל יום אונס אותה, נשמעת המתלוננת יוצאת להגנת הנאשם ומשיבה לס "אבל אני לא רוצה לעשות לו רע. הוא כולו חולה [...]. אני לא רוצה לעשות לו רע. אני אומרת לו 'תחייה, אני אלך'".

כפי שצוין קודם לכן, על שם המתלוננת רשומה דירה שעל הזכויות בה חלוקים הצדדים.

במהלך חקירתה הנגדית אישרה המתלוננת שהנאשם רוצה לחלק ביניהם את שלושת הדירות, ביניהן גם את הדירה הרשומה על שמה, שלטענתה הזכויות בה שייכות לבן א והדגישה "אני רק רוצה שהוא יעזוב את הבית של הבן שלי, אין לי בעיה לחלק אתו את הרכוש המשותף שלנו, אבל לא לגעת בבית של הבן שלי".

גם גרסה זו מקבלת תימוכין באותה שיחה מוקלטת שם נשמעת המתלוננת מבהירה לנאשם "אתה אל תיגע בדירה של א ובשאר נתחלק".

9. מעבר לחיזוקים לאמינות גרסתה של המתלוננת, בעיקר ככל שהאחרונה מתייחסת למערכת היחסים הזוגית והרקע לאירועים, כפי שנחשפנו אליהם מהשיחה המוקלטת ומנימוקי הנאשם בתביעת הגירושין שהגיש נגד המתלוננת - המשליכה על אמינותה בכלל - הובאה לתמיכה בגרסתה, ככל שהדבר נדרש נוכח התרשמותי ממנה, גם בתם המשותפת של בני הזוג, א.

בעדותה סיפרה א על לפחות מקרה אחד בו הייתה עדה לכך שהנאשם "מאיים להרוג את כולם", ועל אירוע אחד בו הטיח הנאשם במתלוננת "שהיא מחפשת את המאהב שלה", על רקע חשדו שהיא בוגדת בו.

לגרסתה הנאשם, חשד במתלוננת שהיא בוגדת בו ועל רקע חשד זה אמר לה שהיא לא בתו וגם אחיה אינם ילדיו  
"הוא אמר שיש לנו אבא אחר, שמישהו דרך המחשב סיפר לו מי זה אבא שלי".

בתשובה לשאלות ב"כ הנאשם סיפרה א שנעשה ניסיון לטפל בנאשם על מנת "שכל האשלויות יעברו" ואחיה ניסו  
לקחת אותו לטיפול פסיכיאטרי אך הוא סרב ולכן פנו למשטרה על מנת שייטעו להם לטפל בו.

על יתר האירועים שאירעו, בין הנאשם למתלוננת, ועל מצבה הנפשי של המתלוננת על רקע אותם אירועים,  
למדה, לגרסתה, מפי המתלוננת, שנהגה להגיע לביתה בחולון, ולספר לה בבכי ובדמעות "שהנאשם מאיים  
עליה, חושד בה שהיא בוגדת בו [...] ורוצה להרוג אותה".

לדבריה, האירוע האחרון עליו סיפרה לה המתלוננת ארע כשבוע לפני הגשת התלונה במשטרה. ביום האירוע  
הגיעה אליה המתלוננת בבכי, לאחר שברחה מהבית וסיפרה לה שהנאשם איים עליה "שהוא יספר לכולם  
דברים כאלה שהיא תתלה את עצמה ושהוא יהרוג אותה".

ב"כ הנאשם ביקשה את הסברה של העדה לכך שבהודעתה במשטרה לא סיפרה שאמה הגיעה בוכה, אך היא  
עמדה על כך שהדברים נאמרו על ידה.

כך או כך הודעתה של העדה במשטרה לא הוגשה, והתרשמתי שהעדה דוברת אמת, כשהגרסה שהמתלוננת  
סיפרה לה בבכי על התנהלותו של הנאשם כלפיה, אינם מנותקים מהקשרם, גם אם אכן כדברי באת כוח הנאשם  
עובדה זו לא באה לידי ביטוי בהודעתה במשטרה.

10. **הנאשם** אמנם היה עקבי בהכחשתו את המעשים המיוחסים לו, אך בכל הנוגע לטענות המתלוננת לרקע  
להתפרצויותיו האלימות פיזית ומילולית, מסר מספר גרסאות, כמספר הפעמים בהם נדרש להתייחס לטענות  
המתלוננת על חשדו כלפיה שהיא בגדה ובוגדת בו.

לראשונה התבקש להתייחס לטענות המתלוננת, על תקיפתה, האיומים שהפנה כלפיה והרקע לאירועים, בהודעתו  
במשטרה, בתאריך 1.11.15.

מעבר לתמיהתו על עצם הגשת התלונה על ידה כי "אצלנו בקהילה שלנו לא מתלוננים במשטרה בגלל שיש  
כבוד במשפחה", הכחיש את טענתה של המתלוננת לפיה אמר לה שהילדים הם לא ממנו והדגיש "מה שאמרת  
עכשיו אני נבהלתי כ"כ אני יכול להגיד דבר כזה בכלל? הם ילדים בגובה שלי ודומים לי אני לא יכול  
להגיד דבר כזה".

כשהוצגה בפניו גרסת המתלוננת לפיה אמר לה שלפני 45 שנה הייתה עם גבר אחר ולכן הוא צריך להרוג אותה  
לא השיב ישירות לשאלה וטען "היינו ביחסים טובים עד עכשיו. אני גם לא ידעתי שהיא התלוננה".

בעימות שנערך בינו לבין המתלוננת הטיחה בו המתלוננת, בין היתר שהוא מאשים אותה שהיא זונה, בוגדת בו עם אחרים ושהילדים אינם ממנו, לכן אין לו ברירה והוא צריך להרוג אותה ואת הילדים. עוד הוסיפה במהלך העימות שנוכח החשדות שפיתח נגדה הציעה לו ללכת לטיפול אך הא סרב.

בתגובה לגרסתה השיב הנאשם כי **"זה הכול פנטזיה שלה כדי לסלק אותי מהבית. הם מתכננים ביחד הכול [...] זה הכול בגלל הדירות, היא רק רוצה את הדירות, לא מסכימה לתת לי אפילו דירה אחת"**.

די לשמוע את קלטת השיחה, שכאמור הוקלטה על ידי הנאשם ללא ידיעת המתלוננת, כדי להגיע למסקנה שהנאשם חוטא בדבריו לאמת.

כפי שהוזכר לעיל, נשמע הנאשם מצהיר שהילדים אינם ילדיו והמתלוננת נשמעת באותה שיחה מציעה לו לחלוק ביניהם את כל הרכוש המשותף, לאחר שיוותר על הדירה אשר, לטענתה, הזכויות בה שייכות לבנם.

יתרה מכך, כפי שצוין לעיל, בניגוד להכחשתו, בהודעתו במשטרה ובדוח העימות, את דבר החשד שהמתלוננת בוגדת בו, וחרף טענתו במהלך מסירת ההודעה כי היו ביחסים טובים "עד עכשיו", בכתב התביעה לגירושין שהגיש לבית הדין הרבני, כפי שהוזכר לעיל, מצין הנאשם שעילת הגירושין הינה חששו שהמתלוננת בוגדת בו כבר 45 שנים וכי נוכח חשד זה לא שורר בביתם שלום בית מזה 45 שנים.

בבית המשפט הודה כבר הנאשם שהוא חשד וחושד שהמתלוננת בוגדת בו, כפי שיפורט להלן, אך את עיקר עדותו מיקד ביחסיו עם בניו ובעיקר עם ס, שלטענתו, הוא זה שהדריך את המתלוננת להתלונן נגדו כדי להשתלט על רכושו ועל הדירות שבבעלותו.

מנגד טען הנאשם בעדותו הראשית שהמתלוננת היא זו שהסיתה את ילדיו נגדו כשסיפרה להם ולאחרים שהוא משוגע, עד כדי כך שהילדים התחילו להרביץ לו.

את עדויות הראשית בבית המשפט פתח בסיפור על מקרה, שלטענתו ארע "קצת לפני שנת 2015". על פי סיפורו הגיע לביתו בשעה שלא חיכו לו ושמע מחדרה של המתלוננת שיחה בה נשמעה המתלוננת לוחשת ברוסית לגבר שנמצא עמה באותה עת "אל תדאג, הוא לא יכנס לכאן". לכן לקח את מכשיר הטלפון הנייד שלו, נעל את הדלת עם המפתח, יצא לחצר ודרך החלון הפתוח של חדרה אמר להם שברצונו לצלמם. לאחר דין ודברים קצר ברח הגבר, לדבריו, דרך יציאה אחרת מהבית.

אירוע זה הוזכר לראשונה על ידי הנאשם בעדותו בבית המשפט, אף שהיו לו הזדמנויות קודמות להעלותו ובהן בחקירתו במשטרה, במהלך העימות, בכתב התביעה לגירושין ובשיחה המוקלטת.

צילום הגבר בחדרה של המתלוננת לא הוגש, כשלטענת הנאשם "הפלאפון האמיתי שלי הם הטביעו והיו שם מלא הקלטות וגם מה שאני צילמתי". אמירה זו נאמרה ככותרת, מבלי שפורטו נסיבות המקרה, מתי זה קרה, על ידי מי, למי סיפר על כך ועוד כהנא וכהנא תמיהות שעוררה הטענה שלא נתמכה בכל ראיה קבילה, בעדות או ראיה

חפצית אובייקטיבית ואירוע כזה אף לא הוצג בפני המתלוננת, במהלך חקירתה הנגדית, ולא ניתנה לה הזדמנות להתייחס לטענה זו.

כל אלה מערערים את אמינות הסיפור כולו ומשליכים על מהימנות גרסת הנאשם בכלל.

בעדותו הראשית לא הזכיר הנאשם את טענתו לפיה המתלוננת בוגדת בו מזה 45 שנים וסיפר רק את סיפור החשד לבגידה שפורט לעיל.

את טענת המתלוננת וא לפיה טען שילדיו אינם שלו כבר לא הכחיש, כפי שעשה בהודעתו במשטרה, אלא ניסה להסביר שאמרתו נושאת משמעות אחרת "אמרתי את זה בכוונה אחרת ובצורה אחרת לחלוטין". לדבריו, על רקע התנהגותם של שני בניו כלפיו, שלטענתו, היכו אותו ומחשבתה השלילית של א כלפיו אמר לא "שעכשיו לא את ולא ס ולא י אתם לא נחשבים לילדים שלי [...]. ולא בגלל שהם לא שלי".

הכחשתו מחד גיסא והסברו מאידך גיסא אינם יכולים לדור בכפיפה אחת והם סותרים זה את זה, כשהנאשם לא נתן כל הסבר לשינוי בגרסתו.

בפתח עדותו הנגדית בבית המשפט, במענה לבקשת ב"כ המאשימה להתייחס לטענת המתלוננת לפיה איים עליה וקרא לעברה שהיא זונה ושוכבת עם כולם, העלה הנאשם לראשונה את הטענה שהמתלוננת היא זו שסיפרה לו, לטענתו, שהוא חייב להתגרש ממנה בגלל מה שהיא עשתה והוסיף "תמיד חשדתי אבל לא הייתי בטוח היא סיפרה לי בעצמה על הכול. חשדתי בכך מהיום הראשון שהיא לא שכבה איתי - מיום החתונה כי היא בעצמה ביקשה ממני באותו לילה לא לישון אתה [...]. בלילה הראשון בשעה 2:00 עשיתי את עצמי ישן והיא קמה והלכה. היא חזרה בערך בשעה 5:00 בבוקר. לא אמרתי אף מילה [...]. ידעתי לאן היא הלכה לפני כן היא אמר לי שהיא אוהבת את סלביק. לפני החתונה".

מעבר לעובדה שהסיפור עלה לראשונה בחקירה הנגדית, הוא אינו מתיישב עם השיחה המוקלטת, שכאמור הוגשה על ידי ההגנה, שבה מוטחת בפני הנאשם הן על ידי המתלוננת והן על ידי ס הטענה לפיה הוא מוציא את שמה לרעה ברבים כשטוען שהיא זונה. לאורך כל השיחה לא נשמע הנאשם מטיח במתלוננת שהיא סיפרה לו שהיא בוגדת בו ו/או בגדה בו כבר מיום נישואיהם או בכלל.

מעבר לכך המתלוננת לא התבקשה בחקירתה הנגדית להתייחס לטענותיו אלה של הנאשם לפיהן, בין היתר, התוודתה בפניו על בגידותיה בו.

אמנם כל הנקודות בהן התמקדתי, עד כה, נוגעות לכאורה לשאלות שהן בפריפריה של האישום. אולם למעשה מדובר בשאלות שהן בלב האירועים והרקע מהווה, אליבא דגרסת המתלוננת, את התשתית עליה בוצעו העבירות המיוחסות לנאשם.

ככל שאין לנאשם גרסה סדורה לגבי חשדותיו כלפי המתלוננת, נותרת גרסתה העקבית של המתלוננת הנתמכת בראיות הנוספות, עליהן עמדתי לעיל, כגרסה המהימנה היחידה.



גרסתה של המתלוננת לפיה על רקע חשדות אלה ביצע הנאשם את עבירת האלימות הפיזית המיוחסת לו ועבירות האלימות המילוליות נותרו בקונטקסט ובהקשר לחשדות.

העובדה, שהנאשם הצניע בשלבים המוקדמים של החקירה את עובדת חשדותיו כלפי המתלוננת, מתיישבת עם רצון לשלול את החשדות לעבירות המיוחסות לו, שהרקע להן והמניע לביצוען, על פי גרסת המתלוננת הוא כאמור אותן חשדות.

לא מצאתי קשר בין הסכסוך בעניין חלוקת הרכוש בין המתלוננת לנאשם, ובכלל זה בדירה שבמחלוקת לבין הגשת התלונה על ידי המתלוננת או מניע להעליל עליו ולו מהטעם שהנאשם סותר את עצמו בין גרסתו במשטרה לעדותו בבית המשפט בשאלת המניע של המתלוננת להתלונן נגדו.

במהלך חקירתו במשטרה לשאלת החוקר מדוע לדעתו הגישה נגדו המתלוננת תלונה על אימים השיב כי התלונה הוגשה מאחר שלא הסכים לתנאים הקשורים בחלוקת הרכוש כפי שהוצעו על ידי המתלוננת וילדיו - מבלי לפרט מה היא אותה הצעה - מאידך בתשובה לשאלה דומה שנשאל על ידי ב"כ המאשימה טען כי התלונה הוגשה כדי להקדים את תלונתו במשטרה כנגד ס אשר פגע בקוצב הלב המושטל בחזהו במכה שנתן לו, לדבריו, ושבר את אצבעו. "[...] לפני הארוע הזה פעמיים ס נגח בי עם המצח שלו ושבר לי את האצבע. הוא נתן לי מכה בקוצב לב. כתוצאה מהאגרוף נפגע הקוצב. [...] הבטחתי להם שאלך להתלונן במשטרה. לא רציתי לעשות את זה בפועל. סתם אמרתי את זה, אבל הם הקדימו אותי בכך שהתלוננו".

כשנשאל לקשר בין האלימות שהוא מייחס לס למועד הגשת התלונה השיב שהתלונה הוגשה ביום בו נגח בו ס בקוצב הלב קרי: בתאריך 28.10.15, והוסיף שיש לו מסמכים רפואיים מאותו תאריך המראים כי קיבל מכה בקוצב לב.

לאחר שב"כ הנאשם עיינה במסמכים אשר ברשותה והצהירה כי אין מסמך רפואי מיום 28.10.15 שינה הנאשם את גרסתו וטען כי האירוע התרחש בתאריך 1.9.15.

אמנם אין מסמך רפואי מתאריך זה, אך מהמסמך הרפואי שהוגש, הנושא את התאריך 2.12.15, עולה כי אכן בתאריך 1.9.15 היה אירוע חולף כנראה בקוצב הלב. עם זאת לא עולה מהמסמך כי האירוע נגרם כתוצאה ממכה בבית החזה, במקום התקנת הקוצב, או כי הנאשם סיפר שנפגע ממכה שקיבל מבנו ס, חרף טענתו שמסר עובדה זו לרופא המטפל.

אישור רפואי על שבירת האצבע אף הוא לא הוגש.

כך או כך מאז אותו אירוע, שנטען על ידי הנאשם שארע, התרחש כחודשיים טרם הגשת התלונה וקשה להניח כי החשש להגשת תלונה על ידי הנאשם היווה מניע למתלוננת לפנות למשטרה ולהעליל עלילת כזב נגד הנאשם.

לא בכדי טען הנאשם בתחילה כי התלונה הוגשה ביום האירוע, כל זאת כדי ליצור את הזיקה בין האירוע, האיום בהגשת תלונה על ידו והגשת התלונה על ידי המתלוננת. חלוף הזמן שומט את הקרקע תחת טענה זו.

בנוגע לאישום השני, שאלה ב"כ המאשימה את הנאשם למה המתלוננת התלוננה על האירוע נשוא אישום זה. לכך השיב הנאשם "היא רצתה שאלך לפסיכיאטר ושיכיר בי כמשוגע [...]ר אשתי חשבה שאם המשטרה תעצור אותי, הם ישלחו אותי לבית משוגעים, ושם יזריקו לי חומר מרגיע [...] היא כל הזמן הזהירה אותי על כך [...] היא טענה שאם האישה מתלוננת כנגד הגבר, האישה צודקת[...] אני יודע שיש חוקים שמגנים על נשים. ברוסיה הרביצו לנשים באמת חזק, ואני לא נגעתי בהן עם האצבע שלי".

עוד הוסיף הנאשם וטען שזה רעיון של ס לספר שאיים להרביץ למתלוננת וניתן לשמוע זאת בהקלטה.

שוב כהרגלו מעלה כמה אפשרויות שהאחת אינה מתיישבת עם רעותה.

בנוגע לעדותה של א, ולסיבה שהעידה, כפי שהעידה, וסיפרה כי שמעה על האירועים מפי המתלוננת, טען "[...] הבן שלה, ד, [...] הוא סיפר שסבתא הגיעה אליהם הביתה וביקשה עם דמעות בעיניים שהבת תעיד נגדי את אותן מילים שהיא סיפרה כאן."

הנאשם לא זימן את ד להעיד בנוגע לגרסתו זו. הימנעות מהזמנה לעדות של עד הגנה, אשר עשוי היה לתרום לגילוי האמת, יוצרת הנחה, שדבריו היו פועלים לחיזוק הגרסה המפלילה, בה דוגלת התביעה.

לסיכום ההתרשמות מהנאשם יצוין כי מעבר לאמור לעיל הנאשם התפזר בתשובותיו, הרחיב והשיב על דברים שאינם קשורים לשאלות שנשאל ולאירועים נשוא כתב האישום, התחמק ממתן תשובות דווקא בשאלות שנגעו בלב האירועים והסיבה להגשת התלונה, בטענה שלא הבין את השאלה או שב"כ המאשימה מבלבלת אותו.

כל אלה הובילו אותי למסקנה כי גרסאותיו של הנאשם אינן עקביות וככאלה אינן אמינות.

מנגד, כפי שכבר עלה מניתוח גרסתה של המתלוננת, התרשמתי שלא בלב קל הגיעה כדי להעיד נגד הנאשם, כי מאחורי תלונתה לא עמד מניע פסול או רצון לפגוע בנאשם, אלא לרתום אותו להליך טיפולי לאור הבנתה כי מעשיו נעשו על רקע בעיות נפשיות ומחשבות שווא.

חיזוק משמעותי לאמינות גרסתה מצאתי בראיות הנוספות שהובאו על ידי המאשימה, עליהן עמדתי לעיל.

11. לאור כל האמור לעיל, אני קובעת כי המאשימה עמדה בנטל הבאת הראיות להוכחת אשמתו של הנאשם, בביצוע העבירות כלפי המתלוננת כמתואר בכתב האישום.

מנגד המאשימה לא עמדה בנטל הבאת הראיות להוכחת העבירות שיוחסו לנאשם בכתב האישום כלפי ס ועל כן טוב עשתה כשביקשה לזכותו ממעשים אלה בהעדר ראיות, משלא עלה בידיה להביא לעדות את ס, שחלק ניכר מההגנה סב סביב אחריותו להגשת התלונה ולהתנהגותו כלפי הנאשם ולהערכתני גם השיחה המוקלטת הוגשה כראייה נגד העבירות שיוחסו לנאשם כלפי ס ולא כלפי המתלוננת.

12. התוצאה היא אפוא שאני מזכה את הנאשם באישום השני מעבירה אחת של איומים ומרשיעה אותו, על פי שני האישומים, בעבירות כדלקמן:

א. ב-2 עבירות של איומים, על פי סעיף 192 לחוק העונשין;

ב. בעבירה של ניסיון תקיפה סתם - בן זוג, על פי סעיף 382(ב) ביחד עם סעיף 25 לחוק העונשין.

ניתנה היום, כ"ג שבט תשע"ז, 19 פברואר 2017, במעמד הצדדים